

LA NOSTRA CHAMPIONS PARTICULAR

AINA: *Aquell dia va començar tot.*

AINA: A veure què? Què fem?

BERNAT: Tu què vols fer?

AINA: Si et sóc sincera, a mi em fa mandra.

BERNAT: Mandra. Aquesta és la paraula.

AINA: Em fa mandra i no m'hi veig.

BERNAT: Jo tampoc t'hi veig.

AINA: I a banda d'això... tinc un altre problema.

BERNAT: Que no vols deixar l'orquestra.

AINA: Això també però ara no anava per aquí. És una cosa més grossa.

BERNAT: Ui.

AINA: Sé que pot sonar fort i sé que molta gent no ho entendria però... És el tema del pit. No em veig donant el pit a un nen.

BERNAT: Ho sé.

AINA: És que no m'hi veig.

BERNAT: Jo tampoc t'hi veig.

AINA: I no és una qüestió estètica, eh? És només que... que no m'hi veig. M'ho imagino i penso: No. No puc.

BERNAT: Ja.

AINA: M'entens?

BERNAT: Perfectament. És el mateix que em passa a mi, jo tampoc em veig amb el cotxet amunt i avall saludant als altres cotxets com fan la Sandra i el Toni.

AINA: Això és horrible també.

BERNAT: Sempre podem passar de cotxet i fer motxilleta.

AINA: És pitjor Bernat! On vas a parar! Només hi ha una cosa pitjor que els pares tòpics amb cotxets: Els pares hippies amb motxilleta.

BERNAT: Si algú ens sentís parlar d'aquesta manera...

AINA: Jo penso en coses pitjors.

BERNAT: El problema és aquest que pensem massa.

AINA: Ara te'n diré una de forta, eh?

BERNAT: A aquestes alçades no crec que em sorprenguis.

AINA: Penso que si tenim un nen, ens perdrem partits del Barça. Just ara que ens hem fet els carnets.

BERNAT: Et passes...

AINA: És la veritat! No puc ser sincera amb tu?

BERNAT: No ets sincera, dius ximpleries. A més, el Barça juga a la nit i a la nit els nens dormen.

AINA: I el deixarem aquí sol per anar al camp?

BERNAT: El deixarem amb ta mare o amb un cangur.

AINA: Sí, a veure què diu la gent si deixem aquí el nen cada dia per anar al futbol.

BERNAT: En aquest país, el Barça ho justifica tot, no pateixis.

AINA: I quan facin les motos?

BERNAT: Quan facin les motos, jo m'estic amb el nen i tu veus les motos.

AINA: I el tennis?

BERNAT: Alguna cosa potser sí que te l'has de perdre...

AINA: Doncs no vull.

BERNAT: La dona que no va tenir fills perquè havia de veure el barça. Surrealista.

AINA: I si en surten dos? Tu tens cosines bessones...

BERNAT: La meva germana té tres nanos i cap és bessó.

AINA: Penso coses més fortes, eh?

BERNAT: Dispara. Espero amb ànsia.

AINA: I si el nen es posa malalt i l'ingressen a l'hospital un dia que tinc un bolo amb l'orquestra? No podré fer el bolo i si és un bolo dels bons? I si el fa una substituta i els hi agrada més que jo em quedaré sense feina per culpa del nen.

BERNAT: Et passaria el mateix si m'ingressessin a mi.

AINA: I també em tocaria els collons.

BERNAT: No t'ho creus ni tu.

AINA: La meva mare t'ha menjat el coco de mala manera.

BERNAT: Però té raó.

AINA: És que a tu t'agraden els nens... Però a mi... No m'acabo d'imaginar una personeta per aquí, dient-me MAMA. Jo no sóc una mama, sóc una persona normal.

BERNAT: Tu estàs acollonida i per això desbarres.

AINA: No.

BERNAT: Si no et conegués tant no insistiria. Però és que sempre fas igual. Quan vam decidir viure junts, tampoc volies perquè no t'hi veies dormint en un llit de matrimoni cada nit. Et recordo que vas trigar un any a dir a la gent que vivies amb mi? Què et penses que no ho sé que deies que era el teu company de pis?

AINA: És diferent. Amb això sí que no m'hi veig.

BERNAT: Aleshores deies el mateix: "No és que no vulgui, és que no m'hi veig." Però no només t'hi veuràs, si no que t'encantarà. No t'encanta estar amb el Roc?

AINA: No comparis, una cosa és jugar una estona amb el fill d'uns amics i una altra és SER MARE. És que després sóc jo la immadura però és que estem parlant d'una cosa molt gran.

BERNAT: No pensis en la paraula mare. Pensa en tenir un nen.

AINA: Dit així m'agrada més.

BERNAT: Ho sabia.

AINA: M'agrada més, però no em convenç. Jo tinc la meva feina, les meves coses...

BERNAT: Tothom ho té i la gent té fills. És que una cosa no treu l'altra.

AINA: Els tenen perquè no els omple la seva vida. Però a mi sí.

BERNAT: A mi també m'omple la meva feina.

AINA: Precisament per això! Tu estaràs tot el dia a la botiga i jo m'hauré d'encarregar del nen! I quan tingui assaig?

BERNAT: Quan tinguis assaig me'l deixes a la botiga i ta mare vindrà a ajudar-me.

AINA: Ah, molt bé! Molt maco! I hem de tenir un nen, per tenir-lo tot el dia tancat a una botiga de mobles?

BERNAT: Mira, fem el que vulguis.

AINA: No, no. És una decisió dels dos...

BERNAT: Sí, però si tu no vols, jo puc prescindir del tema. L'única cosa que intentava evitar és que no ho meditéssim bé.

AINA: Frase de la meva mare també.

BERNAT: Però té raó.

AINA: Escolta, ma mare si vol tenir un nen, que l'aculli o que es compri un gos! Però que no ens enredi a nosaltres que estem la mar de tranquils.

BERNAT: Són molt grans és normal que vulguin ser avis.

AINA: I hem de tenir un fill perquè ells puguin ser avis?!?

BERNAT: No és això... El que vull dir és que ells... tard o d'hora....

AINA: Moriran?

BERNAT: Sí.

AINA: Precisament! Ells moriran i nosaltres ens quedarem aquí amb el nen de record!

BERNAT: Aina per favor...

AINA: Ni Aina, ni Aina...

BERNAT: I quan jo em mori?

AINA: Què?

BERNAT: Et quedaràs sola

AINA: Però què estàs dient! El rentat de cervell que t'ha fet ma mare és al·lucinant!

BERNAT: Molt bé, prou. No vols oi?

AINA: ...

BERNAT: Digues, no vols tenir cap fill, oi?

AINA:... no.

BERNAT: Doncs ja està, no cal que en parlem més. No tothom en té, i no passa res. Mirem una peli?

AINA: ...

BERNAT: Ah no, que has dit que feien el mundial de natació, oi? Poso el mundial?

AINA: Com vulguis.

BERNAT: A mi m'està bé. Participa el Phelps?

AINA: Si s'ha retirat, ja!

BERNAT: Vaja!

...

AINA: Però tu sí que vols.

BERNAT: El què?

AINA: El ditxós nen.

BERNAT: Que no, que no. Que hem dit que no i ja està.

AINA: Però tu t'hi veuries?

BERNAT: Sí, però no passa res.

AINA: I no t'importaria que sortís del Madrid?

BERNAT: No ets capaç de parlar d'aquest tema seriosament.

AINA: No em diguis que no seria una desgràcia que sortís del Madrid?
O fan del Fernando Alonso, que seria una tragèdia directament.

BERNAT: A quin canal fan la natació?

AINA: Va, parlo seriosament del tema, t'ho prometo.

BERNAT: No tens curiositat per saber què surt de la barreja entre tu i jo? Si agafa el millor de cadascú, serà l'hòstia de nen.

AINA: I si agafa el pitjor serà un monstre. Un insegur i immadur, amb una mala bava que t'hi cagues. I a sobre hipocondríac.

BERNAT: Això sí que pot ser un problema.

AINA: Ja, ja, per això ho he dit.

BERNAT: Serà dur per mi.

AINA: I per mi, que em posaré dels nervis, cada vegada que em diguis que et sembla que el nen no respira.

BERNAT: I quan ploren s'ennueguen... Has vist el nen de la Sandra i el Toni, què fa quan plora?

AINA: L'he vist a ell fer-ho i t'he vist a tu blanc cada vegada que ho fa.

BERNAT: Això m'ho controlaré, t'ho prometo.

AINA: Estem decidint que sí?

BERNAT: És que ho vols.

AINA: Ara mateix odio a ma mare profundament.

BERNAT: Ta mare si decidim que no, ho entendrà.

AINA: Ja, però ens ha instal·lat la culpa a dins. Si no el tenim tota la vida estarem pensant que ens hem equivocat.

BERNAT: Això és el que em sabria greu.

AINA: I si esperem un parell d'anys?

BERNAT: Això vam dir fa dos anys i tenim una edat ja.

AINA: És que no sento que tingui l'edat que tinc.

BERNAT: Escolta, oblidem els cotxets, el que fa la gent, el que diran... No li donis el pit si no vols, fem les coses a la nostra manera. Tota la vida ho hem fet així.

AINA: Sí... Amb una mica de sort potser no m'hi quedo fàcilment i estem sis anys buscant-lo i després dos més per l'adopció i mira, vuit anys més que haurem passat tranquils.

BERNAT: M'enlluerna el teu instint maternal.

AINA: No et queixis que ja t'he dit que sí.

BERNAT: Però n'estàs segura?

AINA: No. Però tampoc estic de no fer-ho. I posats a penedir-me, prefereixo penedir-me d'haver-lo tingut.

AINA: I ens vam abraçar.

BERNAT: Sabíem que deixàvem enrere alguna cosa.

AINA: Ens acomiadàvem d'una etapa.

BERNAT: L'Etapa lenta.

AINA: En aquell moment, no n'érem conscients, però aquell era el dia més important de la nostra vida.

BERNAT: Acabàvem de saltar a la piscina.

AINA: Des del trampolí més alt dels Jocs olímpics.

BERNAT: I quan ja t'has llençat, no pots tornar enrera.

AINA: Només pots caure.

BERNAT: Intentar que el salt sigui el més agradable possible.

AINA: Que sigui bonic.

BERNAT: Però ja res no es pot frenar.

AINA: I és que aquell dia va començar: LA NOSTRA CHAMPIONS particular.

BERNAT: El 25 de maig del 2013 va néixer la Rita.

AINA: El dia de la final de la Champions. Però com ell havia previst, no hi vaig ni pensar en el Barça.

BERNAT: Perdona?

AINA: Vull dir que no em va importar perdre'm el partit.

BERNAT: Que no et va importar? Però si no em vas deixar entrar al part perquè havia d'escoltar el partit per avisar-te dels gols.

AINA: Ho vaig fer per tu! Tal com ets hauries caigut rodó!

BERNAT: Ja.

AINA: Reconec que vaig estar contenta.

BERNAT: Sobretot perquè la Rita va néixer en una data que et va entusiasmar.

AINA: El dia que el Barça va guanyar la 5ena Champions. I contra el Reial Madrid.

BERNAT: Tal i com havíem quedat l'Aina no li va donar el pit.

AINA: No.

BERNAT: I vam enganyar a tothom.

AINA: La gent no ho hauria entès.

BERNAT: "No, no li dóna el pit.

AINA: "És que tenia poca llet"

BERNAT: "I era com aigua"

AINA: "I no s'enganxava... "

BERNAT: "Sí, sí, una llàstima".

AINA: Tenia una mica de remordiments... Però no volia.

BERNAT: I tampoc era tan greu. Clar! En el salt de trampolí ella necessitava sentir que encara tenia un peu a la plataforma. Era la seva manera de fer les coses i jo l'entenia.

AINA: Els tres primers mesos van ser els millors. Vaig continuar fent bolos de l'orquestra.

BERNAT: El primer, dos dies després de parir.

AINA: I el Bernat m'hi va acompanyar.

BERNAT: I la Rita.

AINA: Li feia por que anés a cantar durant dues hores.

BERNAT: Amb els punts i tot. Kamikaze.

AINA: Ell i les seves pors.

BERNAT: Vas fer molts bolos en aquella època.

AINA: I tu vas vendre moltes taules d'aquelles que vas dissenyar.

BERNAT: Unes taules mooolt petites que es feien molt llargues.

AINA: Conclusió: teníem peles.

BERNAT: Moltes peles.

AINA: I ens vam comprar el pis.

BERNAT: Un pis preciós.

AINA: Sobretot era maca la terrassa.

BERNAT: Fins i tot hi vam posar un sofà. A la terrassa.

AINA: De vegades, m'agafava por, perquè pensava, ho tenim tot!

BERNAT: M'atreviria a dir que fèiem una mica de ràbia.

AINA: Si. "Amb la gent que passa gana i vosaltres amb un sofà a la terrassa".

BERNAT: "Ho trobo de nous rics"

AINA: "Unes tumbones quedarien més maques"

BERNAT: "Us esteu aburgessant".

AINA: Rabisos!

BERNAT: Però nosaltres passàvem de tothom perquè estàvem la mar de contents.

AINA: I la Rita era una passada de nena.

BERNAT: Era com si sabés que no n'estàvem gaire convençuts... i que no volgués molestar.

AINA: Dormia totes les nits d'una tirada.

BERNAT: I menjava bé.

AINA: I no va tenir còlics.

BERNAT: Ni tampoc va plorar amb les dententes, que a Internet posava que amb les dentetes, ploraven.

AINA: A tu et va anar de conya, eh? Va col·laborar molt amb la seva hipocondria.

BERNAT: El meu gran patiment era el tema de la "muerte súbita". Me n'havien parlat molt. Havia llegit a internet que de vegades...

AINA: Però la nena era massa: Respirava amb ganes i mai no va donar cap signe de preocupació.

BERNAT: Tot era perfecte.

AINA: Fins i tot vam anar a París a veure la final del Roland Garros.

BERNAT: Mai oblidaré aquell viatge tots tres.

AINA: I el mundial de motos d'Indianapolis.

BERNAT: Aquell tampoc l'oblidaré. Per desgràcia.

AINA: Va estar bé.

BERNAT: Per tu sí. Però per mi...

AINA: Què?

BERNAT: La nena amb el soroll dels motors es va fotre a bramar i la vaig haver de passejar per tot el circuit...

AINA: No ho recordo, això.

BERNAT: Perquè et vas quedar mirant les motos.

AINA: Va ser l'any que Marc Màrquez va guanyar el primer mundial de moto GP.

BERNAT: En guanyaria vuit de seguits.

AINA: No avancis res.

BERNAT: El destí ens va regalar aquells mesos de glòria. Amb calers, amb pau, feliços...

AINA: Amb una nena maquíssima, que va dir mama abans que papa.

BERNAT: Si no ho deies rebentaves.

AINA: Tu també has dit que jo vaig mirar les motos mentre tu estaves per la nena!

BERNAT: ... En definitiva una època que mai més no tindriem.

AINA: Perquè a poc a poc, sense poder dir quin dia va ser el primer, les coses es van començar a complicar.

BERNAT: Clar, en el salt de trampolí, fins aquí estàvem pujant. Saps quan saltes? Primer puges. Però ara començava la davallada real.

AINA: Pot ser. Perquè els bons temps van durar molt poc.

BERNAT: Clar, la pujadeta.

AINA: I La Rita va començar a caminar.

BERNAT: I la pressió familiar, social etc... va tornar a la càrrega. Si la primera vegada era: heu de tenir un nen. Ara era... N'heu de tenir un altre.

AINA: "No li podeu fer això a la Rita, tots els nens tenen dret a tenir un germà".

BERNAT: "Si no en volíeu tenir dos, no hauríeu hagut de tenir el primer!"

AINA: "Els nens que no tenen germans tenen més problemes."

BERNAT: "Estan més mimats"

AINA: "I no saben compartir."

BERNAT: "I estan sobreprotegits."

AINA: "I li feu una putada a la nena! Perquè quan sigui gran haurà de carregar ella sola amb vosaltres."

BERNAT: "Això és el que voleu per la vostra filla???"

AINA: Coi, tot això no ho deien abans!

BERNAT: Tothom parlava de tenir un fill, ningú deia res que n'haviem de tenir dos!

AINA: I ja estàvem una altra vegada amb el "què fem"

BERNAT: I amb el sentiment de culpa. I ens miràvem la Rita...

AINA: I pensàvem amb qui jugarà?

BERNAT: I l'imaginàvem una nena mimada insuportable.

AINA: D'aquelles que quan tenen una bossa de patates no conviden a cap altra nen.

BERNAT: Són meves, són meves, SÓN MEVES!

AINA: Total.. que... La Rita s'havia convertit en la nostra prioritat.

BERNAT: Més que els esports gairebé, eh?

AINA:La veritat és que si. I ganes no en teníem però si ella ho necessitava...

BERNAT: Va! Doncs un altre!

AINA: ...Total, si és com la Rita...

BERNAT: El 23 de novembre del 2015. Va néixer l'Artur.

AINA: I el Valeri. DOS. DOS. DOS. Per culpa de la teva família.

BERNAT: El mateix dia que Carles Puyol va anunciar que es retirava.

AINA: Allò ja preveia que les coses no començaven amb tan bon peu com l'altra vegada.

BERNAT: I com us podeu imaginar, l'Artur i el Valeri no van tenir res a veure amb la Rita.

AINA: I ploraven.

BERNAT: No tant...

AINA: No tant, però quan no plorava l'un, plorava l'altre.

BERNAT: Van tenir còlics, vòmits, conjuntivitis

AINA: I febre cada deu minuts.

BERNAT: Aquell parell van posar a prova el meu cor. Vols dir que no l'hauríem de dur al metge?

AINA: Bernat, els nens petits ploren.

BERNAT: Aina! El Valeri té uns bultets a la llengua!

AINA: Això, són les papiles gustatives.

BERNAT: Mira quin granet té l'Artur. Què és? Què pot ser?

AINA: un granet, Bernat, un granet.

BERNAT: No t'espantis, eh? No serà res, segur. Però tenim un problema.

AINA: Què passa?

BERNAT: L'Artur pesa 15 grams menys que ahir.

AINA: Bernat...

BERNAT: És que a més, plora diferent! És un plor més agut, no? Com de més dolor...

AINA: Jo el noto igual!

BERNAT: No abans feia un so més "monocorde" ara és més amb punxes!

AINA: Estaves fatal.

BERNAT: Els hauria dut al metge cada cinc minuts, però em controlava.

AINA: Ja.

BERNAT: Què?

AINA: Que sí, que sí. I els hi vaig donar el pit.

BERNAT: Ja tenia instint maternal? No. Teníem problemes econòmics.

AINA: Una setmana abans de parir, en Bernat va haver de tancar la botiga.

BERNAT: L'economia del país havia tocat fons i la gent no es canviava els mobles.

AINA: I a sobre van obrir una cadena xinesa de mobles, que venien els mobles més barats que Ikea, les poques botigues de mobles que quedaven van haver de tancar.

BERNAT: Em podia haver deprimat.

AINA: Però estaves massa ocupat per fer-ho.

BERNAT: Sí, perquè un mes després de quedar-me sense feina, la seva mare es va trencar el fèmur.

AINA: I el meu pare no podia cuidar-la.

BERNAT: EHEM!!!

AINA: Bé, podia però tenia molta barra.

BERNAT: El teu pare era exactament igual que tu. Incapaç de fer una sola feina domèstica, però una gran persona.

AINA: No sé com prendre-m'ho això.

BERNAT: Així, tal qual.

AINA: Patapam! Total, que vam portar els meus pares cap a casa.

BERNAT: De sobte, érem set.

AINA: Set.

BERNAT: Set i mig. Nosaltres cinc, els seus pares i el GOS dels seus pares.

AINA: En Jobs.

BERNAT: De mides desproporcionades.

AINA: El meu pare li va posar així en homenatge a Steve Jobs.

BERNAT: Les despeses augmentaven...

AINA: Teníem moltes boques per alimentar.

BERNAT: I molts capricis. El seu pare cada vegada que sortia un Iphone se l'havia de comprar...

AINA: Per sort, en aquella època els bolos de l'orquestra van augmentar molt.

BERNAT: Per sort?

AINA: Bé, per sort no, perquè tot i que fèiem el doble de bolos cobrava la meitat de diners.

BERNAT: Els ajuntaments no tenien ni un duro.

AINA: I nosaltres en conseqüència tampoc. Total, que vam fer càlculs i vam trobar la manera d'estalviar.

BERNAT: A l'Aina li pagaven els trasllats i les dietes dels bolos, a part.

AINA: El truc era estalviar-nos aquests diners: Que m'hi portés en Bernat en cotxe i endur-me el sopar de casa.

BERNAT: Però amb qui col·locàvem 3 criatures i una àvia amb el fèmur trencat?

AINA: És que a més els bessons prenien el pit i ma mare necessitava algú fins i tot per anar al lavabo.

BERNAT: Conclusió.

AINA: Cada cap de setmana fèiem la nostra excursió.

BERNAT: Ford Focus, els entrepans, els bessons, sa mare i la cadira de rodes de la seva mare.

AINA: La Rita es quedava a casa amb l'avi i en Jobs.

BERNAT: I amb tres anys feia servir l'Iphone d'una manera

impressionant.

AINA: Quan arribàvem al lloc del bolo, ens menjàvem els entrepans en un lloc amagat.

BERNAT: Els de l'orquestra no ho podien veure. Li feia vergonya.

AINA: Després jo, feia l'actuació.

BERNAT: Mentrestant els bessons dormien al cotxe i la seva mare i jo jugàvem al parxís. El show el tenia quan sa mare volia anar al lavabo enmig de l'actuació, que havia de buscar un bar, carregar el cotxet amb els dos nanos i posar la seva mare a la cadira de rodes. I tots quatre cap al lavabo. Vaig trobar el sistema: Jo arrossegava la cadira de rodes i sa mare arrossegava el cotxet. Els del bar al·lucinaven quan ens veien entrar i encara al·lucinaven més quan ens veien sortir sense deixar-los ni una trista propina.

AINA: Ja ho podries haver fet.

BERNAT: No estàvem per gastar...

AINA: També, tens raó. Bé, així ho vam fer durant un temps.

BERNAT: Quan ella tenia bolo era una tortura... Però quan no el tenia també. El dia a dia era molt estressant

AINA: El moment de les banyeres, era horrible.

BERNAT: Començàvem a les cinc de la tarda i acabàvem a les vuit.

AINA: Jo rentava.

BERNAT: I jo assecava.

AINA: Era com amb els plats, però amb persones. La Rita, el Valeri, l'Artur, i ma mare. I un cop al mes, el Jobs.

BERNAT: I l'època que el teu pare tenia gelos...

AINA: Deia que necessitava que algú li ensabonés l'esquena.

BERNAT: Ho feia la Rita.

AINA: S'ha de dir que la Rita es va convertir en la nostra gran aliada. Sobretot en el tram del dia que vam anomenar "L'hora del soroll."

BERNAT: Just després de les banyeres.

AINA: Els avis miraven la tele.

BERNAT: A tota merda.

AINA: En Bernat feia el sopar.

BERNAT: Campana extractora a tot gas!

AINA: Rentadora i rentavaixelles en marxa. Per què sempre els posaves a aquesta hora?

BERNAT: A l'hora que podia!

AINA: I els nanos plorant i barallant-se perquè tenien gana!

BERNAT: En Jobs, també col·laborava amb algun lladruc.

AINA: Era mortal.

Al mateix temps Aina i Bernat.

AINA: "Papa, baixa la tele." BERNAT: Rita pots mocar l'Artur

AINA:" Valeri, pots deixar de plorar?" BERNAT:"Si la baixo, no la sento!"

AINA:" I no caminis descalç!!!" BERNAT: "L'Artur m'ha pegat. "

AINA: "Mama, la iaia vol anar al lavabo."

AINA I BERNAT: Quan soparem? Quan soparem? Quan soparem?

BERNAT: I nosaltres anàvem apagant focs. Era com el joc que hi ha uns ninos que surten i tu els has d'anar picant amb unes maçes. I jo era el millor en aquest joc, donava el biberó a un nen, mentre feia una truita i

cantava una cançó a la nena. Tenia el control de la situació

AINA: Bernat, no ho feies tot tu sol,eh!!

BERNAT: És veritat. La Rita m' ajudava molt.

AINA: Patapam!Si, amb quatre anys, la Rita era una nena molt madura.

BERNAT: Me'n recordo que de vegades em deia: papa, com ens ho repartim avui? Tu fas el sopar i jo poso els bessons a dormir?

AINA: De vegades fins i tot posava els avis a dormir!

BERNAT: Era una nena molt especial..

AINA: Sí.

BERNAT: Sort que la tenia a ella, perquè tu...

AINA: Jo també col·laborava.

BERNAT: Però eres un desastre. El dia que et vas decidir a fer tu el sopar, vam acabar tota la família sopant al bar de sota casa.

AINA: És que no era fàcil fer els sopars.

BERNAT: No, no ho era, té raó. S'havia de controlar moltes coses. Sa mare menjava sense sal, al seu pare no li agradava gairebé res... i per postres: un dels bessons... ens va sortir celíac!

AINA: Allò que no poden menjar farines, ni pastes, ni res.

BERNAT: Un patiment constant. Perquè a més tenia obsessió per les galetes i el pa i més d'una vegada me l'havia trobat menjant donuts amagat al lavabo. Però em controlava per no dur-lo al metge.

AINAriu.

AINA: Bé, prou.

BERNAT: Què?

AINA: Que ja ho has dit dues vegades que et controlaves, quina cara que tens.

BERNAT: Per què?

AINA: Els duies al metge cada tarda.

BERNAT: Que no.

AINA: I tant. Mentre eren petits i no parlaven, em vaig empassar que tinguessin festes d'aniversari cada tarda. M'estranyava però pensava *Carai si que són socials els nostres nens amb sis mesos...* Fins i tot fardava: Els meus van cada tarda a un aniversari, és que són nens que es fan estimar... Però un dia, que ja passaven dels tres anys, ho vaig descobrir. Estaven jugant tots dos a casa. I el Valeri li deia a l'Artur: L'últim per la Doctora Soler? Vaig pensar que llestos que se saben el nom de la doctora de memòria, però acte seguit el Valeri li va dir: Vinc pel nano, ahir vam sopar carn arrebossada i em sembla que es va menjar unes molletes del arrebossat del plat del seu germà. I l'Artur que feia de doctora va contestar: NO PASSA RES, em sent? Ja li vaig dir ahir i abans d'ahir i l'altre i l'altre! SI EL NEN NO TÉ VÒMITS O FEBRE NO PASSA RES, QUEDA CLAR? DEIXI LES URGÈNCIES PER LES COSES URGENTS!

BERNAT. Era molt estúpida aquella metge.

AINA: O va perdre la paciència.

BERNAT: Mai no em vas dir que ho sabies.

AINA: Poc temps que teníem per xerrar tu i jo, només em faltava dedicar-lo a això.

BERNAT: És que vam aprendre a aprofitar les converses.

AINA: Sona estrany però sí.

BERNAT: Anàvem tan de bòlit, que les decisions les preniem molt més ràpid.

AINA: No era com abans. Ara no debatíem les coses durant hores. La nena vol fer música.

BERNAT: A tu et sembla bé?

AINA: A mi sí.

BERNAT: Doncs a mi també.

AINA: Les coses pràctiques anaven així, però també les profundes.

BERNAT: Estàs bé?

AINA: Jo sí. I tu?

BERNAT: Jo també.

AINA: Molt bé. I no era que no ens preocupéssim eh? Era que ens preocupàvem més ràpid i més contundentment. Aquell estàs bé, agafava una volada molt diferent, del “com estàs” de tota la vida...

BERNAT: No hi havia temps a perdre.

AINA: En aquell temps només teníem un objectiu.

BERNAT: Estar relaxats.

AINA: Sempre semblava que estava a punt d'arribar el moment.

BERNAT: Primer era: quan la teva mare estigui millor ho notarem.

AINA: Però quan els meus pares van tornar cap a casa, l'única cosa que vam notar és que no hi eren.

BERNAT: Els nens jugaven molt amb els avis. I tot i que ens donaven molta feina, també se'ls trobava a faltar.

AINA: I això, que ens van deixar un record...

BERNAT: Sí. Ells van marxar però en Jobs ens els van deixar allà.

AINA: Deien que ho feien pels nens.

BERNAT: Ja...

AINA: En fi...

BERNAT: Fos com fos, la qüestió és que la marxada dels avis no ens va relaxar. Aleshores, vam posar les nostres esperances en “Quan els bessons comencin la guarderia ho notarem”

AINA: Però va arribar el moment i no vam notar res.

BERNAT: A la guarderia no col·laboraven gaire.

AINA: Sempre tenien feina per casa.

BERNAT: Porteu una foto del nen de primer pla, porteu fulles, porteu castanyes, el banyador de la piscina els dilluns, la roba esportiva els dimecres.

AINA: Mai no vaig entendre quina gimnàstica feien nens d'un any i mig.

BERNAT: Pitets néts cada dia.

AINA: I no cal dir que nosaltres teníem uns problemes de roba bruta acumulada que era massa.

BERNAT: Els problemes els tenia jo! Tu no feies res a casa.

AINA: Collons, tu no treballaves!

BERNAT: Collons!! Quan treballava també ho feia jo.

AINA: Ja hem deixat clar que jo era una negada.

BERNAT: És igual. La qüestió és que els dies de cada dia eren una odissea i els caps de setmana... Eren un altre show.

AINA: Sí..

BERNAT: Era tan bo allò que et vas inventar...

AINA. No teníem ni un duro per sortir.

BERNAT: I els nens volien fer-ho.

AINA: És el que els seus companys de l'escola ho feien.

BERNAT: Hauríem d'haver-los portat a una escola pública.

AINA: Però si no existien ja! Això era l'any 2019, l'any que van privatitzar educació i sanitat.

BERNAT: Bé, es va privatitzar tot.

AINA: El govern espanyol no s'aturava...

BERNAT: Però si el 2019 ja no érem espanyols!

AINA: La privatització general la van fer els catalans?

BERNAT: Jo diria que sí... La independència va ser al 17 i estem parlant del 19, no? O van ser al 16 les privatitzacions? Ai, ara no ho sé.

AINA: És igual. El cas és que, certament pagàvem menys impostos. Però havíem de pagar escola, sanitat, que en el cas dels bessons era un no parar. Van necessitar de tot.

BERNAT: Aparells per les dents, plantilles, ulleres... Sense tenir en compte les vitamines que havia de prendre el Valeri pel tema celíac.

AINA: Ens van fer fora de 4 mútues amb tantes visites...

BERNAT: No et desviïs del tema.

AINA: Els nostres fills els vam portar a una escola privada però no era de les més barates.

BERNAT: És que les més barates estaven molt per sota de les antigues escoles públiques.

AINA: Conclusió: Compartien escola amb fills de metges, advocats, arquitectes... Que es passaven els caps de setmana viatjant amunt i avall.

BERNAT: Clar! En aquella època per quatre duros viatjaves als EEUU.

AINA: I el viatge durava quatre horettes! De fet, ho feien els metges i els que no ho eren...

BERNAT: Però nosaltres, encara que fos barat no ens ho podíem permetre.

AINA: Però la Rita no callava. Volia anar a Nova York.

BERNAT: Li dèiem que ella havia estat a París, al Roland Garros, quan tenia tres mesos.

AINA: Però anar a París ja no tenia cap valor.

BERNAT: Total que a l'Aina se l'hi va acudir una idea.

AINA: Jo no feia feines de la casa però tenia idees.

BERNAT: Això sí.

AINA: Era un diumenge al matí.

BERNAT: Els bessons ja tenien cinc anys i la Rita set.

AINA: I un cop més, la Rita va insistir: "Quan anirem a Nova York?"

BERNAT: Aleshores l'Aina li va dir.

AINA: Fes la maleta que marxem.

BERNAT: Em va encantar.

AINA: Vas al·lucinar. Vaig encarregar al meu pare que imprimís informació de Nova York i a ell que fes entrepans. Hamburgueses.

BERNAT: No sé si cal la dada que els seus pares ja no vivien amb nosaltres però passaven amb nosaltres TOTS els diumenges.

AINA: Els vaig tancar a tots set al lavabo, i en Jobs també, i els vaig dir som a Nova York. Veieu l'Empire State Building? Veieu els gratacels que ens envolten?

BERNAT: Primer deien que no.

AINA: Però després tots els veien!

BERNAT: La Rita fins i tot es trobava actors de moda.

AINA: I el Valeri, que havia sortit d'esports com nosaltres, va proposar anar a veure un partit dels Nicks de Nova York.

BERNAT: I allà a la banyera de casa nostra van jugar. I van guanyar.

AINA: Vam dinar les hamburgueses asseguts al lavabo. Però per ells, era central Park.

BERNAT: I vam dormir sobre les rajoles fredes.

AINA: No. Vam dormir en un hotel de luxe amb vistes a l'estàtua de la Llibertat.

BERNAT: Per cert, no recordo els teus pares dormint al lavabo.

AINA: Perquè vam dir que volien visitar Washington i els vam enviar a casa seva.

BERNAT: Ah sí, és veritat. Que van marxar corrents com si perdessin l'avió.

AINA: Aquella va passar a ser la distracció de tots els diumenges, vam viatjar per tot el món.

BERNAT: No era tant diferent del que es feia en aquella època en les sales de cinema.

AINA: Cinema virtual.

BERNAT: Però nosaltres ho fèiem a casa.

AINA: És que els parcs infantils, també els van privatitzar i els gronxadors funcionaven amb monedes.

BERNAT: Això era l'any 2.020.

AINA: Any de jocs olímpics, que per cert aquell any tampoc van ser a Madrid.

BERNAT: L'any que el Girona va pujar a primera entrenats per l'Iniesta.

AINA: Ho sabíem d'oïdes, perquè nosaltres ja no seguíem cap esport.

BERNAT: No teníem temps.

AINA: I dels nostres fills l'únic que s'enganxava a l'esport era el Valeri.

BERNAT: Els altres dos donaven la murga després de cinc minuts de competició.

AINA: Una vegada vam deixar l'Artur i la Rita amb els seus pares, que no en parlem però que també existien, i vam anar amb el Valeri al camp del Barça.

BERNAT: Estàvem tan il·lusionats aquell dia.

AINA: Però quan vam arribar allà, no coneixíem a ningú. Només Messi que estava a la banqueta molt gras. En plena davallada.

BERNAT: I a sobre el Barça va perdre 0 a 3 contra l'Almeria. Érem independents però jugàvem la lliga espanyola. Tot i que potser seria més adient dir-ne lliga xinesa perquè la majoria d'equips eren propietat dels xinesos.

AINA: Ens vam avorrir molt.

BERNAT: I vam acabar fent un frankfurt a la paradeta, mentre el nano mirava el futbol.

AINA: Mira, va ser un moment per xerrar tu i jo, que mai no teníem temps.

BERNAT: Ni per això... Ni per allò.

AINA: Ai, el sexe...

BERNAT: Què difícil era tenir relacions sexuals...

AINA: És que l'Artur era somnàmbul.

BERNAT: I feia patir molt, a Internet hi havia casos de nanos que s'havien estimbat somnàmbuls!

AINA: I a sobre el Valeri tenia insomni i només s'adormia fent voltes amb el cotxe pel carrer.

BERNAT: Cada nit, a passejar amb el Ford Focus, que al 2020, era gairebé una antiguitat.

AINA: Se sentien nens que deien: Mira quina carraca!

BERNAT: L'única que no tenia problemes per dormir era la Rita.

AINA: Però quan es despertava i veia que estava sola, també corria cap a la nostra habitació.

BERNAT: La majoria de nits acabàvem dormint els cinc a l'habitació.

AINA: Els sis. En Jobs s'estirava als peus i havíem de dormir en posició fetal...

BERNAT: Fatal, voldràs dir.

AINA: Poques hores que dormíem...

BERNAT: Mai trobàvem el moment d'estar sols.

AINA: Una vegada sí que el vam trobar: L'any 2022. La Rita tenia deu anys i els bessons vuit.

BERNAT: Aina això no ho expliquis...

AINA: No passa res. Aquell any, van arribar els cotxes que s'aturaven sols abans de rebre un impacte. Nosaltres no el podíem comprar, evidentment. Però els veïns n'havien comprat un i al descampat del davant de casa es dedicaven a provar-lo. Arrencaven i quan estaven a punt d'estimbar-se contra un altre cotxe, el cotxe frenava.

BERNAT: Molt divertit.

AINA: Pels nostres fills ho era i tots tres s'estaven a la terrassa mirant-se embadalits als bojos dels veïns. Era la primera vegada que es distreien tots tres a l'hora. La primera en deu anys i ho vam aprofitar. En Bernat i jo ens vam mirar, i sense dir res, en sis minuts, i arriscant-nos molt a ser descoberts, vam follar a la nostra habitació.

BERNAT: Que consti que jo, mentre ho feia vigilava els nens a través, de la cortina.

AINA: Tenia por que algun s'enfilés a la barana de la terrassa.

BERNAT: Va ser divertit.

AINA: Sí... I mira, estava bé follar poc, així quan ho fèiem era més intens. I tampoc és que ho patíssim...

BERNAT: No ho patíem perquè estàvem a mig salt del trampolí i no hi havia temps per pensar.

AINA: Avancem.

BERNAT: L'any 2024, va ser any olímpic altra vegada i la seu tampoc va ser Madrid. Aquell any vaig trobar feina. A la mateixa empresa xinesa que m'havien enfonsat el negoci que ara tenien el monopoli del sector del moble.

AINA: Els xinesos tenien el monopoli de tot.

BERNAT: I aquell any, que tots dos teníem feina, vam poder organitzar unes vacances. Les nostres primeres vacances des que teníem els nens.

AINA: Havien sortit uns hotels molt barats. Eren unes cabines minúscules amb un lavabo minúscul i una piscina minúscula que compartien les quatre cabines minúscules.

BERNAT: El menjar que donaven també era minúscul.

AINA: Extrem low cost es deia.

BERNAT: Però dels 10 dies, 7 va ploure.

AINA: Potser era pel canvi climàtic...

BERNAT: Era, perquè érem uns desgraciats!

AINA: Els nens es posaven molt nerviosos en un lloc tan petit.

BERNAT: I estava ple d'abelles.

AINA: I ell patia perquè als nens no se'ls infectessin les picades. Va ser horrorós.

BERNAT: Tot i així els nens s'ho van passar bé.

AINA: Però nosaltres no. És que a més el nens passaven per un moment delicat.

BERNAT: Sí. Per aquella època van començar a impartir a totes les escoles una assignatura que es deia: MANUAL DE FELICITAT.

AINA: Ensenyaven als nens a estudiar els seus propis comportaments, a reconèixer's la gelosia, l'enveja... També els deien el que havien de menjar oi?

BERNAT: Els hi deien tot el que havien de fer per ser feliços. Surrealista, al meu parer.

AINA: I s'ho aplicaven? Us preguntareu...

BERNAT: A ells, no ho sé. A nosaltres sí.

AINA: "El que et passa ara mama és que estàs enrabiada perquè volies que jo m'acabés el dinar i no ho he fet. Això genera en tu una frustració que..."

BERNAT: Amb tretze anys la Rita parlava així.

AINA: I els bessons deien coses com: "Estic gelós de l'Artur però estic capacitat per reconèixer-ho i això és un pas endavant en la meva maduració."

BERNAT: I no volien menjar res congelat ni precuinat!

AINA: Nens d'onze anys.

BERNAT: És curiós perquè a les escoles els inculcaven això, però en canvi, les botigues cada vegada estaven més plenes de menjar precuinat.

AINA: Hi havia les dues vessants.

BERNAT: Molt menjar precuinat de baixa qualitat. I moltes cadenes de menjar macrobiòtic.

AINA: I molta gent es feia horts a les terrasses de les cases.

BERNAT: Nosaltres no teníem temps de treure el sofà de la terrassa per posar-hi un hort.

AINA: El sofà estava tot pelat, sempre dèiem que ho faríem a la següent ronda de la nostra champions, que l'esperàvem en candeletes: L'inici de l'institut i el moment en que els nens es podrien quedar sols.

BERNAT: El moment va arribar. L'any 2025.

AINA: L'any que la menopausa va arribar a la meva vida.

BERNAT: I l'any que van acabar la Sagrada Família.

AINA: Temps difícil l'adolescència.

BERNAT: La culpa de tot va ser dels manuals de felicitat de les escoles.

AINA: Entre els joves van sorgir dues tendències de vida molt diferenciades entre elles.

BERNAT: Una és la que seguia el Valeri.

AINA: Es tractava de viure el sexe totalment diferenciat de l'amor. S'enamoraven d'algú i tenien relacions amb moltes altres persones.

BERNAT: Els que seguien això eren pocs.

AINA: Recordo que el dia que van inaugurar la Sagrada Família, va

venir el Papa a Barcelona, que aleshores era espanyol, García II perquè uns anys abans ja havíem tingut García I...

BERNAT: Els espanyols continuaven invertint molt en religió.

AINA: I els catalans! Que inaugurem la Sagrada Família i convidem el papa!

BERNAT: Va ser un fet aïllat...

AINA: No tant...

BERNAT: El cas és que un grup de joves, entre ells el Valeri van anar a la Sagrada família i com a protesta van follar davant del Papa.

AINA: El Valeri volia que ens suméssim a la protesta. I ens sentíem moderns, però no ens veiem amb cor de tenir relacions davant de tothom.

BERNAT: L'altra tendència entre els joves, era per mi molt més preocupant i molt més difícil d'entendre.

AINA: És la que seguien l'Artur i la Rita.

BERNAT: Es tractava de no tenir relacions sexuals fins no haver trobat la persona ideal.

AINA: No tenia res a veure amb la religió.

BERNAT: Només que deien que els plaers com més te'ls aguantés, més plaents són. La culpa de l'escola i els manuals de felicitat!

AINA: La Rita no va tenir relacions sexuals fins el 28 anys. Bé, això deia.

BERNAT: El pitjor és que se sentia tant moderna! No estàvem a la moda.

AINA: Igual que amb la roba.

BERNAT: Tothom portava unes túniques brillants, com de ras...

AINA: Horroroses.

BERNAT: ... Que protegien la pell del sol i que anaven bé per la circulació i no sé què... Els manuals de felicitat, també.

AINA: Nosaltres continuàvem amb els nostres texans.

BERNAT: I els nois ens demanàven que no vestíssim com avis!

AINA: Són texans! Des de quan uns texans estan passats de moda???

BERNAT: L'adolescència van ser anys difícils.

AINA: Discussions...

BERNAT: Baralles.

AINA: "Tu no m'entens"

BERNAT: "És que ara les coses són diferents."

AINA: Però en definitiva, eren iguals. També hi havia desenganys amorosos... Frustracions...

BERNAT: El mismo perro con distinto collar. Que deia la meva mare.

AINA: Tot eren discussions. Ara, el tema més conflictiu era els del xinesos.

BERNAT: Ui sí... Cada vegada que dèiem que n'hi havia massa, els nostres fills ens acusaven de racistes, de ser dretes... de tot. A nosaltres que sempre havíem sigut d'esquerres!

AINA: Però és que el tema xinesos era massa. Una cosa eren tres o quatre i l'altre sortir al carrer i només veure xinesos! S'ho havien quedat tot! I la Rita deia "i què? Són persones també"

BERNAT: Ells havien nascut envoltats de xinesos. Però per nosaltres era desagradable sortir al carrer i veure més xinos que normals.

AINA: Ui, si et sentís la Rita dient "normals"...

BERNAT: Va, continuem.

AINA: I després d'això els nanos, van començar a fotre el camp de casa.

BERNAT: Aina, i en Jobs?

AINA: Ai, la mort d'en Jobs... tela, tela... L'any 2027 va morir en Jobs.

BERNAT: Un matí me'l vaig trobar molt quiet. Li vaig dir a l'Aina: Aina, el Jobs no es mou!

AINA: Primer vaig pensar que era una paranoia de les seves.

BERNAT: Però quan el va veure sec, em va creure.

AINA: Una pena!

BERNAT: Sí, l'Aina i jo vam plorar molt.

AINA: Encara tinc la imatge al cap d'ell estès al sofà de la terrassa.

BERNAT: Per aquells temps, només el feia servir ell el sofà.

AINA: I allà mateix va morir.

BERNAT: Com els hi diem als nanos?

AINA: Quin disgust tindran!

BERNAT: Els diem que embrutava molt i que l'hem donat.

AINA: Bernat, han d'afrontar la mort.

BERNAT: Jo no els hi puc dir.

AINA: Jo tampoc

BERNAT: I mentre ens ho pensàvem el gos mort al sofà.

AINA: No gosàvem ni tocar-lo.

BERNAT: Clar! Al final va aparèixer l'Artur a casa.

AINA: Va digues-li!

BERNAT: No puc! L'Artur tornava de l'institut i venia a buscar una túnica neta per anar a un concert.

AINA: La túnica que volia estava estesa a la terrassa.

BERNAT: No volíem que sortís i es trobés amb el drama.

AINA: L'entreteníem com podíem

BERNAT: Pots mirar-te la tele? Fa una cosa rara.

AINA: El nano la va encendre però la tele funcionava perfectament.

BERNAT: És que falla cada mitja hora.

AINA: Mentre l'Artur esperava que la tele fallés, va arribar el Valeri a casa.

BERNAT: Mama em pots fer un entrepà? A les tres tinc classe una altra vegada.

AINA: I aleshores... va treure el paquet de tabac.

BERNAT: Sempre fumava a la terrassa.

AINA i BERNAT: NO!!!

BERNAT: El nano no entenia res.

AINA: És que amb el pare hem decidit que pots fumar dins de casa.

BERNAT: I això?

AINA: Si som moderns per deixar-te fumar, som moderns perquè fumis a casa. Ja prou de mitges tintes.

BERNAT: Però ell no volia!

AINA: Passo de fumar dins de casa, mama, farà pudor tot el dia!

BERNAT: No passa res... Ja ventilarem... Això és casa teva i t'has de sentir com a casa teva! I tu fumes oi? Doncs fumes dins de casa!

AINA: Ens mirava amb cara de... Esteu xalats! Xaladíssims!

BERNAT: Mentrestant l'altre dient: la tele va perfectament!!! Què feia d'estrany?

AINA: I estàvem amb això quan va arribar la Rita.

BERNAT: La nostra Rita.

AINA: Només veure'ns la cara va notar que passava alguna cosa.

BERNAT: Què ha passat?

AINA: Res no passa res!

BERNAT: I què feu amb aquests ulls tan inflats.

AINA: I ho vaig deixar anar: En Jobs... En Jobs... No vaig necessitar acabar la frase.

BERNAT: Tots tres ho van entendre de seguida.

AINA: Però... SORPRESA!

BERNAT: La reacció de tots tres va ser absolutament desconcertant.

AINA: Enlloc de plorar van començar a xocar amb les mans! En Jobs ha mort, bon rotllo!

BERNAT: Els manuals de felicitat de l'escola feien la seva feina!

AINA: Tots tres el van anar a buscar i es van posar a cantar.

BERNAT: No donàvem crèdit.

AINA: *(Com si cantés ska)* La fi del cicle de la vida! La fi del cicle de la vida! Cantaven una cosa així! I feien voltes al voltant del gos, rient com bojos!

BERNAT: Els hi vaig dir: no em puc creure que no estigieu tristos.

AINA: Ai, Papa, és que la mort no fa pena. És un pas. Faria pena que

estigués malalt, perquè patiria, però un cop mort, ja està. Plorar per un mort és un acte purament egoista.

BERNAT: L'Artur en va deixar anar una de grossa:

AINA: Vosaltres ploreu perquè aquesta mort, us fa pensar en la vostra!

BERNAT: Gràcies fill, gràcies! Un detallasso.

AINA: Semblava que els nostres fills s'haguessin tornat uns insensibles...

BERNAT: I aquesta idea no ens deixava dormir...

AINA: Totes les nits, em llevava amb un neguit... Però una d'aquestes nits, vaig sentir uns sorolls estranys provinent de la terrassa. Pensava que ens estava robant.

BERNAT: Em va despertar.

AINA: Bernat! Hi ha algú a la terrassa!

BERNAT: Tots dos vam anar cap allà.

AINA: En Bernat va agafar el ganivet de tallar el pa. Per cert, això no calia.

BERNAT: Per si de cas.

AINA: I quan érem a la porta de la terrassa.

BERNAT: Vam veure que del sofà sortien tres caparrons.

AINA: Els caparrons dels nostres fills.

BERNAT: Que ploraven desconsoladament, mentre recordaven anècdotes del gos.

AINA: "Això no ho hem de dir a ningú" Deia la Rita.

BERNAT: Vam decidir tornar cap al llit, sense dir-los res.

AINA: Però amb la tranquil·litat de saber que els nostres fills eren humans!

BERNAT: Més tard ho tornariem a comprovar. Amb la mort de'n Carles!

AINA: Ai si, L'any 2030 va morir un company de l'orquestra i en conseqüència l'orquestra.

BERNAT: De què va morir el Carles? Accident de cotxe?

AINA: Noo, si no n'hi havia amb els cotxes nous. Va morir de bad-wifi.

BERNAT: Ah sí. Va ser la primera persona que coneixíem que va morir de bad-wifi.

AINA: El càncer estava pràcticament erradicat.

BERNAT: Però va sortir la bad wi-fi, que li deien.

AINA: Era una malaltia sorgida de les ones que emetien els aparells als anys 90 i 2000.

BERNAT: Suposadament aquest era l'origen. Però no se sabia segur.

AINA: La qüestió és que molta gent de la nostra generació i de la dels nostres pares, ho agafaven.

BERNAT: El malalt començava parpellejant molt, fins que es quedava cec. I a la llarga era terminal.

AINA: Es veien molt avis pel carrer parpellejant. El meu pare ho va agafar. En principi era lleu. Però estaven espantats.

BERNAT: I van venir cap a casa.

AINA: Cap a l'any 2035, vam començar a alternar la independització dels nostres fills, amb l'arribada dels nostres pares a casa.

BERNAT: En definitiva, havíem acabat amb els nens. I començàvem amb els avis. Nova ronda de Champions!

AINA: Els seus pares també començaven la davallada.

BERNAT: Però se'n cuidava la meva germana.

AINA: Tot i que cada quinze dies, la seva germana necessitava descansar i ens tocaven a nosaltres!

BERNAT: És a dir que de tant en tant, teníem els quatre avis a casa.

AINA: Havíem canviat la guarderia de casa nostra per un geriàtric.

BERNAT: Tornàvem als bolquers, a l'insomni nocturn i al no vull menjar.

AINA: I a les dutxes en serie. Jo rento i tu asseques.

BERNAT: I a fer de pacificadors de baralles.

AINA: "M'ha pres l'ordinador."

BERNAT: "Ell no vol canviar el canal"

AINA: Vaig provar de fer-los els meus viatges imaginaris...

BERNAT: Però amb ells no va funcionar. Aleshores, l'Aina va tenir una altra idea.

AINA: Maleïda idea.

BERNAT: La idea va estar bé.

AINA: Massa bé.

BERNAT: L'objectiu era que no es barallessin.

AINA: La solució era tenir-los ocupats. Ho havia après amb els nanos això. Si no vols que es barallin has de fer coses. Així que vaig anar a un centre d'avis i vaig copiar-me el planning d'activitats.

BERNAT: Al 2040 hi havia molts centres d'avis, gairebé el 30 per cent de la població superava els 70 anys.

AINA: Als centres feien el mateix de sempre, classes d'informàtica, de patchwork, de cuina... etc...

BERNAT: I això és el que va muntar a casa.

AINA: A cadascun d'ells els vaig assignar una classe. El meu pare s'encarregava de donar les classes d'informàtica, sa mare les de cuina, la meva, les de cosir, i son pare l'hort urbà.

BERNAT: Dissabte a la tarda xocolatada.

AINA: I diumenge a la tarda, ball popular.

BERNAT: Ella era la cantant.

AINA: Tenia un gran repertori de l'orquestra.

BERNAT: I mentre ella cantava, els avis volien ballar. Problema? Les ditzoses cadires de rodes. Però vaig trobar el sistema. Amb les mans, movia a mare, que com que estava bé d'un mà, movia al meu pare, amb el peu dret li donava corda al seu pare, que no li donava la gana de moure ni les cames ni els braços, aleshores el que feia, és posar les dues cadires molt juntes i quan jo movia la cadira del seu pare , aquesta empenyia la de sa mare. I així ho fèiem.

AINA: Canvi de parella!!!

BERNAT: Prou!!! Em vaig convertir en un expert en cadires de rodes.

AINA: De fet, la Rita ens va dir que venien cadires de rodes que es podien moure amb comandament a distància...

BERNAT: Però per què ho volíem? Si ens en sortíem perfectament!

AINA: La veritat és que sí.

BERNAT: El nostre projecte casolà de casal d'avis va ser un èxit.

AINA: I això va ser el problema.

BERNAT: Que s'ho passaven tan bé... Que els meus pares van demanar

quedar-se a viure a casa nostra!

AINA: NO! No podíem portar aquell ritme tota la setmana!

BERNAT: Però em vaig quadrar. Els meus pares també tenien dret a viure amb nosaltres. I a més, jo estava més tranquil si els podia controlar i portar-los al metge cada vegada que tenien alguna coseta.

AINA: Total que vaig ampliar el planning. Vaig afegir ioga i tu vas fer el taller de fusteria... En el fons tenia moments bonics, perquè jo recuperava l'orquestra i tu recordaves quan tenies la botiga dels mobles...

BERNAT: Més tard les coses van empitjorar, cada vegada estaven més vells.

AINA: Vam reduir el nombre d'activitats.

BERNAT: I quan el primer d'ells va morir, es va instal·lar la tristesa a casa.

AINA: Les parelles haurien de morir alhora.

BERNAT: Però això no passa mai.

AINA: Aleshores vam recuperar els manuals de felicitat de l'escola dels nens.

BERNAT: I els fèiem teràpia perquè no es deprimissin.

AINA: Però era molt difícil. Es veien venir el moment.

BERNAT: Entre el 2040 i el 2045, van morir tots quatre.

AINA: Tots víctimes de la bad wi-fi i amb més de noranta anys.

BERNAT: Van estar sis mesos que tots quatre feien així (*parpelleja*) tot el dia.

AINA: Era molt angoixant.

BERNAT: També vam riure en algun moment.

AINA: Alguna estona, sí.

BERNAT: Sobretot el temps que va coincidir que tots quatre estaven cecs.

AINA: Van coincidir?

BERNAT: Sí, potser quinze dies, però sí.

AINA: Aquesta vegada els nanos sí que van plorar.

BERNAT: I sense amagar-se'n.

AINA: I això que ja feien la seva...

BERNAT: La Rita, que era un alt càrrec d'Apple, va trobar la seva parella ideal i se'n va anar a viure amb ell.

AINA: Un noi noruec. Aaron es deia.

BERNAT: Aaron, amb accent a la ó.

AINA: Aaron amb la a llarga... La Rita no parava de corregir-nos cada vegada que l'anomenaven.

BERNAT: Fins els fiords va haver d'anar per trobar la seva parella ideal.

AINA: Era molt maco el noi, llàstima que parlés raro.

BERNAT: Parlava amb accent noruec! Però què vols si era noruec!

AINA: L'important és que ella estava contenta. Amb el seu noi i amb la seva feina. Apple funcionava bé. Tot i que no eren el número 1. Els xinesos van treure una marca....

BERNAT: "Watermelon"

AINA: Que feia productes idèntics, molt més barats.

BERNAT: L'Artur va anar a viure en un pis amb deu o dotze joves més.

Tots d'aquests rotllo de dosificar els plaers.

AINA: El Valeri va ser l'últim a marxar. Va conèixer una xinesa i se'n va anar a viure a la Xina.

BERNAT: En resum, l'any 2.052, ens vam quedar sols. Sense ningú. L'any de les olimpíades a Madrid. I l'any que el Girona va jugar per primera vegada la Champions entrenats per Fontàs.

AINA: Jo tenia 76 anys.

BERNAT: I jo 78.

AINA: Però això només es feia evident quan ens miràvem al mirall: La cara plena d'arrugues, els cabells blancs... i els texans. Però si em posava les noves túniques encara em sentia més patètica. En Bernat no tenia cabells ja, i estava molt esquifit, i caminava encongit de les espatlles.

BERNAT: Érem vells. I ara que estàvem fets caldo, el moment arribava.

AINA: El moment que havíem esperat des de feia 30 anys.

BERNAT: El moment d'estar sols.

AINA: La casa continuava amb els mateixos mobles.

BERNAT: El sofà de la terrassa estava fastigós. Si fa uns anys feia enveja, ara feia llàstima.

AINA: I per les parets de la casa hi havia rastres de tota una vida.

BERNAT: Algun dibuix dels nens de quan eren petits.

AINA: I moltes ratllades.

BERNAT: Dels cotxets dels nanos i de les cadires de rodes dels avis.

AINA: I a la paret del lavabo, una foto de l'Empire State Building. Tota groga i cargolada de les puntes.

BERNAT: Semblava que en el nostre pis s'hi hagués fet una festa durant 35 anys i que ara s'hagués acabat i tothom hagués fotut el camp.

AINA: I nosaltres volíem continuar la festa.

BERNAT: Clar! En el salt de trampolí, aquesta era la primera vegada que érem conscients de la presència de l'aigua. Sempre havia estat allà, però fins ara no ens hi havíem fixat.

AINA: No volíem entrar-hi. Volíem seguir fent tombarelles per l'aire.

BERNAT: I volíem fer-les junts.

AINA: Ens espantava terriblement que un entrés a l'aigua abans que l'altre.

BERNAT: Érem un equip.

AINA: El salt era conjunt.

BERNAT: I aquest pensament era una tortura. Cada dia em despertava a mitja nit, i mirava l'Aina per comprovar que respirava... Igual que ho havia fet amb la Rita de petita.

AINA: La Rita deia que necessitàvem hobbies...

BERNAT: Però el nostre hobby eren ells. I ells ja no hi eren.

AINA: Havíem de fer alguna cosa per no pensar.

BERNAT: Només hi havia una solució.

Tots dos tornen a l'escena.

AINA: Què fem?

BERNAT: Tu què vols fer?

AINA: Si et sóc sincera, a mi em fa mandra.

BERNAT: Mandra. Aquesta és la paraula.

AINA: Em fa mandra i no m'hi veig.

BERNAT: Jo tampoc t'hi veig.

AINA: I a banda d'això... tinc un altre problema.

BERNAT: Que els d'Apple no podran viure sense tu.

AINA: Ara no anava per aquí. És una cosa més grossa.

BERNAT: UAU!!!.

AINA: Sé que pot sonar fort i sé que molta gent no ho entendria però...
És el tema del pit. No em veig donant el pit a un nen.

BERNAT: Ho sé.

AINA: És que no m'hi veig.

BERNAT: Jo tampoc t'hi veig.

AINA: I no és una qüestió estètica, eh? És només que... que no m'hi veig. M'ho imagino i penso: No. No puc.

BERNAT: Ja.

AINA: M'entens?

BERNAT: Perfectament. És el mateix que em passa a mi, jo tampoc em veig amb el cotxet amunt i avall saludant als altres cotxets.

AINA: Això és horrible també.

BERNAT: Sempre podem passar de cotxet i fer motxilleta.

AINA: És pitjor Aaron! On vas a parar! Només hi ha una cosa pitjor que els pares tòpics amb cotxets: Els pares hippies amb motxilleta.

BERNAT: Si algú ens sentís parlar d'aquesta manera...

AINA: Jo penso en coses pitjors.

BERNAT: El problema és aquest que pensem massa.

AINA: Ara te'n diré una de forta, eh?

BERNAT: A aquestes alçades no crec que em sorprenguis.

AINA: Penso que si tenim un nen, ens perdrem partits del Girona. Just ara que ens hem fet els carnets.

BERNAT: Rita per favor...

AINA: Ni Rita, ni Rita...

BERNAT: Ta mare diu que...

AINA: Aaron, escolta, ma mare si vol un nen que l'adopti o que es compri un gos. Però que no ens enredi a nosaltres que estem la mar de tranquils.

BERNAT: Els teus pares volen ser avis.

AINA: I hem de tenir un fill perquè ells puguin ser avis?!?

Tornen al monòleg.

BERNAT: No vas parar fins que ho vas aconseguir eh?

AINA: Sí.

BERNAT: Però ho vas fer perquè creies que era el millor per ella o perquè tenies ganes de tenir un nét?

AINA: No ho sé. *(Pausa)* El cas és que la Rita va ser mare el 20 d'octubre del 2053. D'un nen: El Jan Pol.

Bernat comença a parpellejar a públic mentre parla.

BERNAT: El nostre últim partit.

AINA: Un partit de veterans. D'homenatge a les velles glòries.

BERNAT: Un partit que jugues més relaxat, perquè ja no hi ha tensió. Ni premis. Ni t'hi jugues res...

AINA: Vam ser molt feliços trastejant a en Jan Pol. Bernat, què fas amb els ulls?

BERNAT: Què faig?

AINA: Res... No fas res...

BERNAT: Diga'm què faig.

AINA: No!

BERNAT: Clar, en el salt de trampolí, l'aigua estava molt a prop. La tocava amb els dits i no podia fer res per no enfonsar-m'hi. I l'hi vaig dir: Aina, Caic a l'aigua.

AINA: En Bernat va marxar de la nostra festa el 30 de març del 2061. I em vaig quedar sola, asseguda en un racó de la barra, mirant com la resta ballaven. La meva filla intentava animar-me i de tant en tant ballava amb mi... Però no em podia animar. Les festes perden tot el sentit quan marxa l'home que t'agrada. Per qui balles? Ja ningú no et mira.. De tant en tant els meus fills em miraven, i jo movia una mica els peus, al ritme de la música, fent veure que m'ho passava bé. Ho havia de fer. Perquè ara aquella festa, la meva festa, era la festa dels meus fills i s'ho havien de passar bé, que encara els hi quedaven moltes hores de ball...

Bernat! El Valeri s'està menjant un donut! No, tu no ets el Bernat, el Bernat ja no hi és... I qui és aquest nen que menja donuts? Jan Pol? I qui és el Jan Pol?Quin nom més lleig? Jan Pol, Jan Pol,...

Estava massa cansada. Me n'havia d'anar i el 23 d'octubre del 2062, amb els peus molt inflats de tant de ballar, vaig marxar. Una festa molt maca, vaig dir abans de tancar la porta. *(Aina comença a parpellejar)* M'ho he passat molt bé. Però estic esgotada i me'n vull anar.